

33. navadna nedelja B

*Gospod govori:
Mislim na rešitev in ne na nesrečo.
Klicali me boste in uslišal vas bom.
(prim. Jer 29,11.12)*

Prvo berilo

Daniel 12,1-3

Tisti čas nastopi Mihael, veliki knez, ki je postavljen nad sinove tvojega ljudstva. To bo čas stiske, kakršne še ni bilo, odkar so narodi, do tega časa. V tistem času bo rešeno tvoje ljudstvo; vsak, ki se najde zapisan v knjigi. Mnogi izmed teh, ki spijo v prahu zemlje, se bodo prebudili; nekateri za večno življenje, drugi pa za sramoto in večno gnusobo. Razumni se bodo lesketali kakor sijaj neba. Ti, ki so mnoge pripeljali do pravičnosti, pa bodo kakor zvezde za vso večnost.

Drugo berilo

Hebrejcem 10,11-14.18

Vsak duhovnik dan za dnem stojé opravlja bogoslužje in večkrat daruje iste žrtve, ki nikoli ne morejo odvzeti grehov. Kristus pa je za grehe daroval eno samo žrtev in za vekomaj sédel na Božjo desnico. Odtlej pa čaka, da bodo njegovi sovražniki položeni k njegovim nogam za podnožje. Z eno samo daritvijo je torej za vselej naredil popolne tiste, ki so posvečeni. Kjer pa je vse to odpuščeno, ni več daritve za grehe.

Evangelij

Marko 13,24-32

Tisti čas je Jezus rekel svojim učencem: "V tistih dneh, po tisti véliki stiski, bo sonce otemnelo in luna ne bo dajála svoje svetlobe. Zvezde bodo padale z neba in nebeške sile se bodo majále. Tedaj bodo videli Sina človekovega priti na oblakih z veliko močjo in slavo. In takrat bo poslal angele in zbral svoje izvoljene od štirih vetrov, od konca zemlje do konca neba. Od smokvinega drevesa pa se naučite priliko: Kadar postane njegova veja že mužévna in poganja liste, veste, da je poletje

blizu. Tako tudi vi: Ko boste videli, da se to dogaja, védite, da je blizu, pred vrati. Resnično, povem vam: Ta rod nikakor ne bo prešel, dokler se vse to ne zgodi. Nebo in zemlja bosta prešla, moje besede pa nikakor ne bodo prešle. Za tisti dan ali uro pa ne ve nihče, ne angeli v nebesih ne Sin, ampak samo Oče."

V razmislek

Na današnjo nedeljo govorimo o grozotah sodnega dne. In hkrati je to nedelja upanja, pričakovanja Boga – Njegovega veličastnega prihoda. Oba vidika odražata našo človeško realnost.

Svet, v katerem živimo, ni poln enotnosti in harmonije, temveč je poln razpetosti med dobrim in zlim, umiranjem in življenjem, uspehom in porazom. Kadarkoli gredo ljudje čez globoke in težke preizkušnje, kjer ne vidijo luči in izhoda, se postavlja težko vprašanje o tistem, kar nas čaka za tem, še posebej takrat, ko doživljajo najtežje in najgloblje preizkušnje – v trenutku, ko se soočajo s svojo lastno smrtjo ali smrtjo drugega človeka. Strah ima velike oči. Poleg naštevanja vseh grozot, slišimo tudi tolažeče besede, da Bog nikogar ne pusti samega in na nikogar ne pozabi. Figovec je prispodoba tega – tako kot v naravi vsako leto doživljamo smrt in vstajenje, doživljamo to tudi v človeškem življenju. V nešteti oblikah ponovne vrnitve, novega nastanka življenja vidimo Božjo zvestobo do nas. Tu se dotikamo bistvenega vidika naše vere, in sicer da je stvarnik življenja zvest svoji stvaritvi in ima pri tem zadnjo besedo. Celotna zgodovina sveta je stalno izmenjavanje nastajanja in minevanja, razcveta in venenja. Bog pa nam ne dovoli, da bi padli, kar bi se vedno lahko zgodilo.

Verodostojen dokaz teh tolažečih Božjih besed je sam Kristus. On ne odpravi te razpetosti, temveč jo živi, doživi in preživi ter nam pripravi pot na tisti kraj, kjer bodo nekoč tudi za nas posušene vse solze in kjer ne bo več smrti...

A vendar ni odšel tako, da bi nas pustil tu kot sirote. Ravno nasprotno, čeprav je v njem vse dopolnjeno, je ves čas pri nas in nam vedno znova omogoča okušati našo lastno prihodnjo veličastnost, ko v malih stvareh že uresničuje svojo obljubo. Naše pretekle izkušnje, da vsaki smrti in slovesu nekoč na nek način sledi vstajenje, nas lahko obdarijo s hvaležnostjo za vse kar smo že doživeli in močjo za našo prihodnost. Ker je Bog prisoten v našem življenju, osvetli našo preteklost in prihodnost s svojo lučjo. Njegova zaobljuba je, da bo z nami vse do konca sveta, vse dni, v vsaki situaciji, v katero se podamo ali vanjo zaidemo. Ta zaobljuba nas želi osredotočiti na sedanji trenutek in nas pripraviti, da resnično živimo v tem trenutku, namesto da bežimo v mislih in čustvih v preteklost ali morebitno prihodnost, ki pa ju nikakor ne moremo živeti. Kajti če Jezusova beseda pomeni stalno prisotnost v vsej minljivosti, dobijo vse stvari in vsi dogodki nov smisel in nov vidik. Zaradi tega smemo in moramo imeti trdno vero v življenje in moramo biti polni optimizma. To ni stvar teoretskega spoznanja ali zgolj površnega izraza "saj bo vse dobro". Mi kot Kristusova cerkev smo poklicani, da smo znak upanja na tem svetu. Preko nas in v nas spozna "svet", da obstaja prostor sredi minljivosti in življenje sredi navidezne smrti. V tem zaupanju lahko mirnega srca pričakamo konec neba in zemlje!